

κι' ἡ παραίτησις ἐκείνη
τοῦ Στεφάνου τί σοὺ λέει;

Ἵγείεις λόγῳ βεβαίον καμπόσι με τὸν νοῦ τον
πῶς τώρα πρὸς παραίτησιν ἠγάγασαν και τοῦτον.
Ἄλλοι τὸ τηλεγράφημα μὲς βεβαίον, κωθῶνι,
αὐτῆς τῆς παραίτησεως πῶς εἶν' αἰτία μόνη,
κι' ἄλλοι πῶς με τὸ κτύπημα πυγμῆς ὑπερηφάνου
ἐφυλλορρήσας κι' αὐτὸς ὁ Νιόνος ὁ Στεφάνου.

Ἵτά νέα τ' Ἄνθεστῆρια,
ποῦ διώγουν κάθε πληξίν,
γινά τούτα τα μυστήρια
ποῶς θὰ μῆς δώσῃ νόξιν;

Ἵτὴν ἀνθισιν τῆς φύσεως
ποῖος θ' ἀνερευνήσῃ
και τὰ τῆς παραιτήσεως
ἐκείνης τοῦ Διονύση;

Τώρα, ποῦ πλείε χειροπῆ και τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἐντὸς ἀνοθαλάσσης,
τώρα, ποῦ και Ἵτά Ζάππεια κι' ἔκει' Ἵτά Παριλίσις
τελοῦνται κι' ἀνοθόπολεμοι και νέα Διονύσια,
ποῖος τὸν Διονύσιον ρωτᾷ τῶν Ἀνακτόρων
πῶς παραιτήθη σὲ καιρὸν ἀμικῆς στεφανηφόρον;

Τηλεγράφημα, Καθῆδες, ὁ Στεφάνου, κι' ἄλλα τέτοια
μοῦφεραν πολλὰ σκελῆτικα,
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ φρενήρη;
πρὸς ἀνθέων πανηγύρεις,
κι' εἶπα τάκτι μου νὰ βγάλω
μ' ἀνοθόπολεμο μεγάλο.

Ἄνοθόπολεμο δύνατοῦ
τὸ μένος ἠμφοδῶ...
τί Βασίλειε, τί φουφτοῦ,
τί κόσμος εἶν' ἔδω.

Εἶς τῆς ἐξέδρας ἀρχοντῆ και πῶς κάθε Δόγη,
κι' ἔξω τοῦ νιχιλιδωματος χάσκει τὸ σκυλολόγι.

Ἄμάρξια πῆνε κι' ἔρχονται με ρόδα στολισμένα...
στεῦσε και σὺ μ' ἐμένα,
κασιγνητὸς μου κάρρα,
ποῦ δὲν κρατεῖς δεκάρα,
ν' ἀνοστολίσης κάρρα.

Εἶς ἀνθισιν ἐλιπίζω,
ροδόφυλλα σκορπιζῶ,
ροδόφυλλα ζητῶ,
ροδόφυλλα πετῶ.

Θέλω εἶν τὸν Καλλιγούλα τούτη τὴν μεγάλ' ἡμέρα
τὸ Ρωμαῖκο με ρόδα νὰ τὸ πνίξω πέρα πέρα.

Ἄνθισαι, ζωῆ, χυμῆς,
ἀνοθόροξας ποταμῆς.

Σὲ κατακλιμὸν και σάλων
ἐντροπῶ ροδοπετάλων,
με ροδοπολέμου παίζω,
ροδοπέταλα πκντοῦ,
ρίζετε και Ἵτον Ἐντοῦ,
και Ἵτον Τῶφρηλ τὸν Ἑγγλεζο.

Ἵλος ἐνθουσιασμένος
και ροδοπεταλωμένος
σκουζῶ πρὸς ἀνοθωτὰς
και πυγμαίους νικητὰς;
ξεκουράσατε τὸ σῶμα
με ροδοπετάλων στρώμα.

Κύττα και σὺ, τρελλέ μου,
βρασμὴν ροδοπολέμου,
κι' ἄς γίνουμε, κουτέ,
ροδοπεταλωταί.

Πάντα ρόδα νὰ κρατῆς,
και ροδοπεταλωτῆς
νὰ πηγίνης, κακοκοίρη,
μὲς Ἵτό ροδοπανηγύρι.

Τὰ ρόδ' ἄς τραγουδήσωμε,
και μέσας σὲ πανέρινα
ροδόφυλλ' ἄς μαδῆσωμε
και με τὰ δῶμά μας χέρια.

Μάδα, Περικλέτο, μάδα,
και τὰ ρόδα μὴ λυπάσαι
μὲς Ἵτον ρόδων τὴν κοιλάδα,
και με τούτα μοῦτρα σπάσε.

Και σὲ μούτσου ἀλλοφύλων
βροχὴν σκάρπα ροδοφύλων,
και μὴν παύς, Περικλέτο, σὲ ροδοφυλλα πηδῶν...
μέγας εἶναι τούτ' ἡ πλάσις και ἀνεξάντλητος ρόδων.

Εἶς τὸ Δαφνὶ δαρῶνες,
Ἵτό Κάστρο Παρθωνῶνες,
Ἵτό Ζάππειο ροδῶνες,
και πέραν ἐλαϊῶνες,
ποῦ τοὺς ἠμνοῖν αἰῶνες.

Ἵταν κάποτε μαλλῶνης
με τὸν ξυλίνο σου φίλο,
νὰ τὸν ροδοπεταλωνης
διχῶς νὰ τοῦ δίνης ξύλο.

Σὲ ρόδα νὰ ξαπλώσωμε,
και παίζοντας σαντούριε
νὰ ροδοπεταλώσωμε
ἀλγογα και γαιθοῦρια.

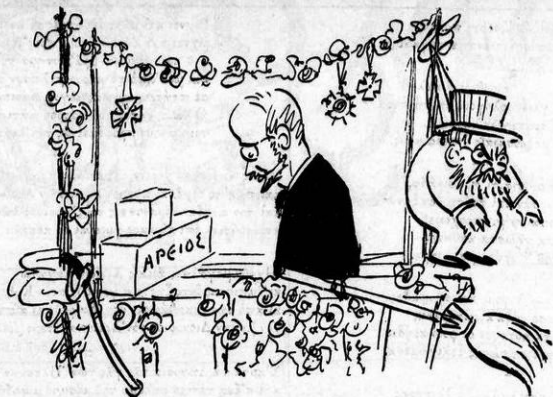
Ἵς ροδοπεταλώσωμε κι' ἐκεῖνο παραχρημα
τὸ ζωτικὸ γαιθοῦρι,
ποῦ λένε, στραβομοῦρη,
πῶς διόλου δὲν τὸ σῆκασε τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλημα

Μέσας σὲ δίνην
πετῶ ροδίτην,
κι' ἐγὼ ζαλιζομαι
και στροβιλιζομαι
σὰν ρόδου φύλλον
ἐντὸς στρεβίλων.

**Ροδίς' ἡ νέα πλάσις
με ρόδων παρελάσεις.**

Π. —

Εἶδ' ἄμάρξια, κάρρα, σοστάσις,
εἶδα, Φασουλή, και φούσταις,
και Πριγκίπισσις κι' Ἀγούστασις.

Ἄνθη πέφτουνε βρεγμένα
 στὴν ροδίνην καταιγίδα,
 καὶ ξεθάβουν παρ' ἑλπίδα
 μάγουλα φτεασιδωμένα.

Φύρδην μίγδην στὴν ἀντέρα
 χρώμα ρόδων καὶ φτεασιδι...
 πέρασαν κι' ἀπέξω κάρρα
 φορτωμένα με' γρασιδι.

Μὲ παπαρούνας, φασουλι, καὶ στάχρα στολισμένο
 τὸ κάρρο τὸ χωριάτικο περῶν χωριτωμένο,
 καὶ με' τὰ Μεγαρίτικα καμπόσα κοπελοῦδια
 ἐτραγουδοῦσαν λιγερὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Κάτω στὰ περιβόλια βαροῦνε τὰ βρολιὰ,
 χορεύει κι' ὁ Λευτέρης, ὅπου φορεῖ γαλιὰ.
 Κάτω στὰ περιβόλια λαγοῦτο καὶ βιολι,
 μὰ θλίβετ' ἕνας Μήτσος, ποῦχει χρυσὸ μαλλί.

Κάτω στὰ περιβόλια μαζώνεται κοπάδι,
 χορεύει κι' ἕνας Κόντες με' δὴν τουλούμα λάδι,
 κι' ὁ γέρο Μαυρομμάτης πηδᾷ με' τὸν Δραγοῦμη
 καὶ τὴν Κυβέρνησι του τὴν ἔκανε τουλούμη.

Κάτω στὰ περιβόλια χορεύοντες γλεντᾷ
 κι' ὁ βουλευτὴς ὁ Βάρνης με' τὸν Καρασεβντᾷ.
 Κάτω στὰ περιβόλια χορεύει κι' ἡ Βουλῆ,
 ἀνοίγει κι' ἕνα ψάρι τὸ στόμα καὶ μιλεῖ.

Κάτω στὰ περιβόλια τῆς τρελλο-Μιχαλοῦς
 οἱ φρόνημοι χορεύουν μαζὶ με' τοὺς τρελλοῦς.
 Κάτω στὰ περιβόλια χοροὶ καὶ μυρμηδαί,
 ποὺ τὸν Ρομῶν λινόνουν τῆς ἀσταταίς καρδιάς.

Κάτω στὰ περιβόλια τραγούδια καὶ λυγμοί,
 πλέκει κι' ὁ κὺρ' Ἀλέκος στεφάνη στὴν πυγμῆ.

Κάτω στὰ περιβόλια Σωτῆρες ἀρ-νουδὼ
 σέρνουν τὸν Πεντοάλη μαζὶ με' τὴν βουδῶ.

Κάτω στὰ περιβόλια φωνάζει κάθε πλι
 ὅτι διπλὸ μπαξίσι θὰ πάρουν οἱ Διπλοί.
 Κάτω στὰ περιβόλια χορεύουνε στοιχειὰ,
 πηγαίνει κι' ὁ Καρούσος Πρέσβυς με' στὴ Βλαχιά.
 Κάτω στὰ περιβόλια—Βλάχα μου καὶ Ρουμάνα—
 τὸν Βλάχικη χορεύει με' Βλαχίκα μὴ μάννα.

Κάτω στὰ περιβόλια με' νάζει λιγερὸ
 χορεύουν παλληκάρια Βουλγάρικη χορὸ,
 καὶ τραγουδοῦν καὶ λένε νὰ πάμε συντροφιά
 'στῆς Βουλγαρίας τὴν Σόφια καὶ στὴν Ἄγκρα Σοφιά.

Κάτω στὰ περιβόλια μας βλέπουν με' στόμα χάσκα
 νὰ σέρνουνε χορὸ μ' ἑμᾶς ἡ Σόφια καὶ ἡ Τραγιάσκα.
 Κάτω στὰ περιβόλια μας, ποῦ κατεβάζουν φρέσκο,
 Ρωμηοὶ πηδοῦνε με' τοὺς ὄρφ' πηδοῦν καὶ με' τοὺς ἔσκο.

Κάτω στὰ περιβόλια μας κατεθαμνίνας μούρας
 σέρνουν τὸν Κουλουριώτικη με' κριθίνης κουλούρας,
 καὶ τ' ἀθρονάκια καλαῖδουν με' λάλημα γλυκὸ
 πῶς οἱ τοι φατοκούληδες κάνουν φιλοκοκὸ.

Ἄομ' ἀνορθωτικὸν πολὺ συμβολικόν.

Φ.— Τὸ κάρρο τὸ χωριάτικη κυτῶ
 καὶ με' ἔξωψιν πολλὴν χειροκροτῶ,
 καὶ με' τῆς παπαρούνας του φλογίζομαι,
 καὶ πάλι τοὺς Κεσθδες συλλογίζομαι,
 κι' ὅλους τοὺς ζαναγράφω στὴν πατοῦνα μου,
 κι' ὅλαις ἡ παπαρούνας, παπαρούνα μου.

Καὶ τότε στολισμένο, μίο κάρρο,
 βλέπω τῆς Ἄνορθώσεως τὸ κάρρο.
 Διαβάνει με' πανέρι καὶ καλῆθια
 καὶ με' χειροκροτήματα τρελλά,